

Project Chrona Academy, stod det med pampiga bokstäver ovanför den väldiga ytterdörren, skolan för begåvade unga män som vill förändra det förflutna och skapa framtiden. Byggnaden själv sträckte sig hotfullt upp mot himlens gråa moln. Så högt att pojken som stod på trottoaren var tvungen att lägga huvudet i nacken för att kunna se den översta våningen. "Kom igen Imaé," säger han tyst för sig själv, "dra dig inte ur nu." För om man tittar riktigt noga så ser man att det inte alls är en pojke, det är en flicka och hon heter Imaé.

Skoluniformen sitter åt och det kliar i hårbotten under den strama hatten hon är tvungen att ha på sig. Det gör ont i magen när hon tänker på vad uniformen kostade och vad hon hade kunnat köpa för pengarna istället. Havregryn så att det räckte för en hel månad till exempel, eller bröd. Hur länge sedan var det jag åt bröd egentligen? Tänker Imaé när hon kliver över tröskeln och nickar kort mot soldaterna som står på vakt i dörröppningen. Flera år, om inte mer. Nox har nog aldrig ens smakat bröd. Hon styr stegen över borggården i rask takt och kan nästan känna soldaternas blickar som knivar mot sin rygg. Det förfalskade passet har hunnit bli genomblött av svett när hon kommer fram till kontrollen. "Sätt in passet i säkerhetskontrollen, tack." AI-rösten ger Imaé kalla kårar längs ryggraden. Långsamt för hon passet till kontrollen. Det känns som att tiden saktar in medan passet kontrolleras. För under den tiden, som brukar vara trettio sekunder, hinner Imaé tänka tusen tankar. Vad händer till exempel om Orion var slarvig när han gjorde passet? Då kommer hon nog arresteras, och det, det får *absolut* inte hända. Om de får reda på att hennes far var en av rebellerna... då kommer hon aldrig lämna byggnaden levande. Vad händer med mamma då och med Nox? Kommer mamma bli arg, besviken eller ledsen när hon får reda på att hennes äldsta barn har snott lönen de senaste månaderna och försökt sig på något omöjligt, dumt och livsfarligt? Kommer hon att förklara för Nox vad som har hänt med hans storasyster? Imaé kände till riskerna, men så fort hon fick höra det på marknaden, kunde hon inte släppa tanken.

"Har du hört?" Mannens ögon glittrar hemlighetsfullt när han håller upp havregrynen i en papperspåse. Imaé lyssnar knappt, det här har hon inte tid med. Man ska vara ute så kort tid som möjligt, har mamma alltid sagt. Hittar soldaterna oss så är det kört. "De har en tidsmaskin på Chrona." Imaés hjärta stannade... Kan det vara sant? På riktigt? "Jag hörde det med mina egna öron, man kan förändra saker som hänt!" säger mannen, som nu har fångat Imaés intresse. "Tänk vad man hade kunnat göra, vilken otrolig makt man skulle kunna ha. Jag skulle nog förändra min karriär." Mannens ton är lätt och skämtsam, men Imaé anar frågan som komma skall. "Vad skulle du förändra?" Imaé stannar upp i rörelsen och känner hur hon stelnar till. För ett ögonblick känns det som att hela marknaden stannar. "Hur mycket kostar det?" Imaé hoppas att det hörs på hennes röst att mannen har gått för långt. Men han verkar inte fatta vinken. "Kom igen," säger han. "Vem är det? Din kusin, bror, syster? Nej, jag vet! Det är din far."

"Välkommen till Project Chrona Academy, låt oss förändra det förflutna och skapa framtiden!" Tack och lov tänker Imaé, jag skulle kunna krama Orion när jag kommer hem. Hon rätar på ryggen och tar ett stort steg genom glasdörren. Ett djupt andetag. Hon är ett steg närmare sin far nu, bara ett steg, men det känns som tusen.

Gång 334, 335 336, sex till. Sedan svänger du vänster, vänster, sen höger. Tyst upprepar Imaé Orions ord. Gång 337, 338, 33-“SOLDAT!” Imaé känner hur andan fastnar i halsen. Hennes hjärta bankar så otroligt snabbt mot revbenen att det gör ont. Hon samlar sig, tar ett djupt andetag. Det här... det här har hon och Orion övat på en miljon gånger. Det måste hon klara. Hon vänder sig om och för händerna mot pannan, böjer ner huvudet. “General.” Hennes röst låter konstgjord, som en liten flicka som härmar sin pappa. “Vad gör du här?” Imaé slickar sig nervöst om läpparna. “Jag fick en order, general. Om... östra flygeln!” “Jaså?” säger generalen och hans blick blir misstänksam. “Det visste jag ingenting om?” Han höjer på ögonbrynen. Gud, nu är det över, för vad ska jag svara? Tanken får Imaé att vilja brista ut i gråt. Tidsmaskinen är ju knappt hundra meter bort! Då piper fältradion och brusar till. “General, vi behöver din hjälp vid västra flygeln. Läget är allvarligt.” Generalen funderar kort innan han svarar: “Jag kommer ögonblickligen.” Han nickar mot Imaé, “Det är nog din turdag idag, soldat. Du får gå. Men ser jag dig gå omkring i de här gångarna en gång till, så kommer du inte undan. Vad är ditt namn?” “Varen, general, Elias Varen.” Det är Orions döda brors namn, som också har jobbat här. Det spelar ingen roll att han är död, bara generalen känner igen namnet.

När generalen har gått lutar sig Imaé mot väggen. Tårarna rullar ner för kinderna, utan att hon vill det. Det är ovanligt, hon brukar kunna tygla sina känslor. Men det där var för nära. Om hon misslyckas så har hon bara stulit mammas pengar, då har hon ingen rimlig ursäkt. Och framför allt då får hon inte tillbaka pappa. Imaé saknar honom. Så otroligt mycket.

Det hörs en kort knackning på dörren till deras hus. Imaé har gått och lagt sig för länge sedan och ändå så är hon vaken. Nox andas lugnt bredvid henne i sängen. Allt är som vanligt och ändå får Imaé en krypande känsla av att något är fel. Våldigt fel. Hon hör hur mamma ställer sig upp och öppnar dörren. “Ashen.” Det är Orion, pappas kompis som föddes med ett halvt ben och därför inte kan gå med i armén. Pappa jobbar inte för armén heller, det har han försökt förklara för henne en gång. Han och Orion jobbar med att smuggla barn över gränser från krigsområden. De är rebeller och Imaé är stolt över sin pappa. Han har tagit saken i egna händer. Ändå känner hon en vag oro komma krypande. Varför låter Orion så ledsen? “Ashen, han... han dog som en hjälte, när han räddade en tolvårig flicka från en explosion.”

342. Imaé känner hur en vag rysning sprider sig genom kroppen. Här är det. Det här är gången som Orion pekade ut för henne på kartan han hade fått av en bekant som jobbar här. Det är här de förvarar tidsmaskinen. I ett av rummen.

Gång 342 ser ut exakt som alla andra gånger hon har gått förbi. Vita väggar, vitt golv, upplyst av UV-ljus. Ändå så kan hon nästan känna maskinen, som om den kallar på henne. Pappa, tänker hon innan hon skyndar på stegen in i gången, jag kommer!

“Hejdå älskling.” säger pappa när han pussar hennes hjässa. Han doftar lägereld och sommar. “Ta hand om mamma och Nox medan jag är borta, okej?” Imaé annar gråt i hans röst men hon säger inget. “Okej pappa, när kommer du tillbaka?” Hon antog att pappa bara

*skulle till Orion, därför blev hon väldigt förvånad när hon fick höra svaret. "Jag vet inte, så jag ville ge dig en avskedspresent innan jag åker!" Han håller fram ett litet paket inslaget i det finaste papper Imaé någonsin sett. Det är lila med blå förgätmigej på. Sämt papper har bara de rikaste nuförtiden. I pappas raka handstil stavas Imaé fram, **Jag ä, l, s, k, a, r, dig för a, l, l, t, i, d //Pappa** "Öppna." Pappas ögon glittrar förvåntansfullt. Försiktigt, för att inte riva sönder det vackra pappret, öppnar Imaé paketet. Ut rullar det vackraste hon någonsin sett. En liten fågelflöjt. En duva i trä, med små glada ögon och utspridda vingar. Runt halsen har den små prickar i ett vackert mönster.*

"Tack, pappa!" Imaé ser sig om efter honom, men han är inte kvar. Några sekunder senare hörs hur ytterdörren öppnas och sedan stängs.

Nu ligger flöjten tryggt i fickan. Som den alltid gör. Den ger henne en känsla av trygghet, av hemma, i den här främmande vita gången. 'Leta upp valvdörren, använd passet. Och Imaé', Orion tvekade lite innan han fortsatte, 'ta hand om dig, okej?' Det var det sista han sa till henne innan hon lämnade i morse. Imaé och Orion har aldrig riktigt kunnat enas. Enligt honom var hon alldeles för nyfiken, ställde alldeles för många frågor. Han hade alltid varit där i Imaés liv, när han kom förbi för att äta middag, eller när hela familjen åkte på skördefester, men de hade aldrig haft ett gemensamt mål som nu. De båda älskade pappa och ville ha honom tillbaka, behövde honom.

Det tar inte särskilt lång tid att hitta valvdörren. Koden har hon skrivit med pappas gamla bläckpenna på handleden. Kanske inte en så bra idé, när hon väl tänker efter. Imaé kan mycket väl tänka sig vad som skulle kunna ha hänt om generalen sett det till exempel. Koden, till rummet där århundradets största uppfinningen förvaras, på handleden av en simpel soldat, är tillräckligt för att hamna i fängelse. 299 792 458299, sedan så behövs det ett pass. Imaé undrar var Orion lärt sig att göra såna otroliga pass, när valvdörren öppnas med ett klick. Bakom den syns ett helt vitt rum. I hörnet finns en stege som leder upp mot taket, gissar Imaé. Och där i mitten på ett vitt bord ligger den. Tidsmaskinen. Imaé ger ifrån sig en suck, det är ett armbandsur. Om man tittar snabbt så ser man inget konstigt, men Imaé inser att klockan bara har en visare och ingen siffror. Däremot fanns det knappar med siffror upp till 9.

Som i trans tar Imaé ett steg in i det vita rummet. Det här är maskinen som kommer att rädda hennes pappas liv. Huden knottrar sig när hon rör vid det kalla glaset. Äntligen! Nu kan hon åka tillbaka för att hämta pappa. Ändå så kan hon inte låta bli att tänka på vad mer hon hade kunnat förändra. Jag kan göra oss rika! Då behöver Nox aldrig mer gå, och sova, hungrig. Jag kan stoppa kriget! Rädda flera miljoner människors liv. Jag kan resa till framtiden och hitta ett sätt, ett sätt för det mänskliga släktet att överleva detta, denna hunger. Imaé rycker till, va? nej! Hon ska rädda pappa! Hon vet ju hur farligt det är att ändra på stora saker. Men tidsmaskinen fortsätter viska till henne. Om fred på jorden och lyckliga människor, som aldrig mer behöver vara hungriga. Det blir svårare och svårare att inte lyssna. Men då hittar hennes hand fågelflöjten i fickan och världen blir stilla. Minnen av pappa fyller henne med målvetenhet. Får henne att inse att hon inte kan ändra allt och att det är okej. Hon kom hit för att få tillbaka sin far och det är precis det hon ska göra.

14/04/2095 18:16 Kvarnvägen, Tjärnås. Imaé tar ett djupt andetag. Nu behöver hon bara trycka, sedan så kommer hon att vara på det ställe där hennes far kommer att dö om sju minuter. Tänk om jag misslyckas? Imaé känner hur hennes kropp börjar darra. Jag har en chans att få tillbaka honom, för att resa till samma ställe flera gånger är alldeles för farligt. Jag klarar inte det här. Pulsen skenar och Imaé mår illa. Jag klarar det inte.

"Jag klarar det inte!" Imaé backar bort från havet. Hon har försökt så länge och ändå så vågar hon inte att gå djupare än upp till knäna. Tårar av besvikelse tränger upp. "Men Ima, varför gråter du?" Pappa sätter sig bredvid henne i den våta sanden. "Jag vågar inte, havet är så stort och mäktigt! Tänk om jag drunknar?" I Imaés fantasi så kan hon se hur besviken pappa blir när han får höra vilken fegis hans dotter är. Men pappa ler, "Vet du, Ima," säger han. "Det gör ingenting om du inte vågar det! Du har ju försökt ditt bästa! Det är det som räknas." Imaé tittar förvånad upp. "Så du är inte besviken på mig?" säger hon försiktigt. "Nej Ima, det är jag inte. Men jag vet att du klarar det."

"Jag litar på dig, Ima." Pappas ord ekar i Imaés huvud när hon tar upp tidsmaskinen och trycker. När rummet försvinner och när tiden börjar rulla bakåt. *"Jag litar på dig."*

Gränsbyn Tjärnås brukade vara en lugn plats. Några hus utspridda över klipporna, en huvudgata som leder till tågstationen. Men sedan jordens resurser tog slut och krig utbröt på jordens yta, har den varit övergiven. Men idag den 14 april 18:16 ska rebellerna smuggla mat till de fattiga barnen i grannlandet Danmark. Ingen av dem vet att om sju minuter kommer det att falla en bomb från himlen, de har blivit förrådda.

Men på Kvarngatan dyker plötsligt en flicka upp, en flicka som vet. En flicka från framtiden.

Imaé ser sig snabbt omkring, innan hon tar fram tidsmaskinen och knappar in 3025/08/16 Rosengatan 124. Orions hus. Nu behöver hon bara trycka för att åka tillbaka. Hitta pappa och sedan åka tillbaka till nuet. Det låter rätt enkelt, men det visar sig att det är näst intill omöjligt. Det har gått fyra minuter av de värdefulla sju när Imaé flåsande kommer fram till hamnen. Hon har sprungit igenom nästan halva staden och inte hittat honom. Hon sätter sig på kajen, paniken är inte långt borta. Pappa är ju så nära, men ändå så långt bort! Hon tar upp fågelflöjten, låter fingrarna glida över mönstret vid halsen. Det är då hon inser, det är morse! Det är morse och det står... kom. Imaé puls ökar när hon snabbt för flöjten till läpparna. Lång, kort, lång. Lång, lång, lång. Lång, lång. Ljudet ekar genom de tomma gatorna och fyller den sedan länge övergivna staden med en jämrande, skärande ton. Flera fåglar lyfter förskräckt och stiger upp mot den grå himlen. Men ingen pappa kommer springande längs huvudgatan. Imaé kastar en blick på sitt armbandsur. En minut kvar. Ska hon blåsa igen? Eller är det bättre att leta lite till? Varje beslut hon gör nu kan påverka allt. Då hör hon ett ljud som får håren att resa sig. Flygplan. "Pappa! Pappa! Pappa!" Imaé skriker, så högt att det känns som att lungorna går sönder. "Spring!" Hon vänder sig om, och där är han. Hans mörka hår fladdrar lätt i vinden, när han kommer springande längs hamngatan. "Spring, härifrån. Fly! De kommer!" "Pappa!" Tårarna strömmar ner för Imaés kinder när hon börjar springa upp mot staden. "Det är jag! Ima!" Då står han plötsligt framför henne. Precis som hon minns honom. Hennes hjärta bankar av glädje, så här lycklig har hon inte känt sig på årtal.

“Ima?” Pappa tittar förvånat på henne. “Är det du?” Imaé börjar skaka, av glädje, av sorg, av den rädsla hon känt de senaste timmarna. Pappas jacka blir blöt av snor och tårar. “Ja, pappa, det är jag, det är verkligen jag.”